

<i>Kertomus Alaskan matkastamme</i>	2
<i>Matkan valmistelut</i>	2
<i>Valmistelujen johtopäätökset</i>	2
<i>Retken jälkeen; Mitä tekisimme toisin</i>	3
<i>Menomatka</i>	3
Torstaina 19.7.2001 päiväkirjaan kirjoitin näin:	4
<i>Amerikan mantereella</i>	5
20.7.2001 päiväkirjaan kirjoitin näin:	6
<i>San Franciscosta kohti Alaskaa</i>	6
<i>Ensikosketus Alaskaan ja kansalaisiin</i>	7
Maanantaina 23.7.2001 päiväkirjaan kirjoitin näin:	7
<i>Majapaikan etsintä</i>	8
<i>Kajakit saapuneet?</i>	9
Maanantaina 23.7.2001 päiväkirjaan kirjoitin näin:	9
<i>Dia ilta</i>	10
Perjantaina 20.7.2001 päiväkirjaan kirjoitin näin:	11
<i>Ostoksilla erämaata varten</i>	12
<i>Aseita ostamassa</i>	13
<i>Ennen laivamatkaa</i>	14
<i>Le Conte laivassa kohti Pelican ia</i>	15
<i>Pelican - meidän portti wildlife iin</i>	16
Tiistaina 24.7.2001 Päiväkirjaan kirjoitin näin (kun aikaisemmin en ole ehtinyt kirjoittamaan):	17
Päiväkirjan teksti jatkuu näin:	17
<i>Pelican issa edelleen</i>	18
<i>Vihdoinkin vesille - kohti seikkailuja</i>	20
Tiistaina 24.7.2001 Päiväkirjaan kirjoitin näin:	21

Erämaa kouluttaa - nöyräksi.

Kertomus Alaskan matkastamme

Matkalle osallistui poikani Jarno Svegin turvallisuusnäkökohtien ja huiman energiansa vuoksi, Gregory Smiley oppaan ja paikallistuntijan ominaisuudessa sekä ”50 vuotis- ja opiskelumatkalla” ollut Hannu Svegin.

Matka suuntautui U.S.A:n Alaskan osavaltion lounaisosaan. **Juneau** oli se kaupunki, johon kajakit rahdattiin ja lennettiin lentokoneella, ja sieltä tapahtui myös kotiinlähde.

Matkan idea saatiin Greg Smileyn esittämistä melontakuvista, jotka hän oli ottanut omilla melontarekillään Alaskan lounaisosissa. Matkan valmistelut matkarahojen säästämiseksi aloitettiin runsaat kolme vuotta aikaisemmin, eli vuonna 1998 loppukesällä.

Matkan valmistelut

Alaskan matkaa valmisteltiin katsomalla karttaa ja keskustelemalla alueen luonnosta sekä ”melojien ruuhkaisuudesta”. Alueen säätyypit selvitettiin ja puitiin erilaisia vaihtoehtoja mm. turvallisuusnäkökohtien osalta. Alue jossa haluttiin meloa piti olla ”villää erämaata” sanan varsinaisessa merkityksessä. Tutustuttiin ja opeteltiin lukemaan vuorovesitaulukkoja sekä kartalta etukäteen arvioitiin melontaympäristö ja sen vaarallisuus vuoroveden aikana.

Selvitettiin kajakkien vuokramahdollisuus tai kajakkien ostaminen ja sielläpäin käytössä olleiden kajakkien melontaominaisuudet.

Tutustuttiin kirjoituksiin karhujen käyttäytymisestä sekä suojaumisista niiden mahdollista hyökkäystä vastaan. Otettiin yhteyttä paikallisiin melontaseuroihin sekä metsästyksen valvojiin.

Selvitettiin internetin kautta varusteiden hintoja USA:ssa ja niiden saatavuus Alaskassa (joka ei ole itsestään selvää).

Selvitimme paikalliset lautta-aikataulut mahdollisiin kuljetuksiin sekä autojen vuokraukset tavaroiden kuljettamiseksi lentoasemalta varsinaiseen kaupunkiin ja sieltä lauttasatamaan.

Valmistelujen johtopäätökset

Melonta-alueeksi valitsimme southeast of Alaskan, koska alueella liikkuu hyvin vähän melojia. Ilmastotyyppi tällä alueella on kylmää sademetsää ja melonta-ajankohdaksi valittiin loppukesä / alkusyksy. Ajankohta siksi, että marjat ja sienet olisivat kypsiä, ja kauriita voisi metsästää elokuun ensimmäisen päivän jälkeen. Kalastusaluksilla loppuisi kalastuskausi heinäkuun loppuun mennessä.

Päätimme meloa Pelicanin kaupungista Sitkaan pitkin tyynen valtameren rannikkoa. Tämä seutu oli täysin tuntematonta myös Gregille.

Kajakkien paikalliset hinnat olivat niin korkeita, että päätimme ottaa mukaan omat kajakit. Reilun uuden kajakin hinnalla saataisiin kuljetettua omat kolme kajakit lähtöpaikalle. Kajakeiksi valitsimme valikoimastani Avalon Elaine, sen suuren pakkaustilan takia sekä toimintavarmuutensa ja tukevuutensa vuoksi. Tässä kajakkimallissa ei ole mitään rikkoontuvaa osaa, joka estäisi tai häittäisi melonnan jatkumisen. Vuokrakajakit osoittautuivat niin huonokuntoisiksi ja käyttötarkoitukseen sopimattomilta, että unohdimme ne ”alkuasukkaiden” ensi kommenttien jälkeen.

Kajakit oli alustavasti pakattu merikuljetuksen kestävään puulaatikkoon retkivarusteilla. Sieltä puuttuivat vain ruoka-aineet ja ne varusteet, joita meidän piti hankkia USA:sta.

Melonta-alueeksi valitsimme South East of Alaskan. Rahtasimme kajakit valmiiksi tullattuina ja ”puulaatikko” ulos kannettuna Juneaussa perjantai 20.7.2001.

Suunnittelimme seuraavan retken: Kajakit Juneaahun, lähtö Juneausta lautalla sunnuntaina 22.7. Pelicanin kaupunkiin.

Pelicanissa olisi tunti aikaa pakata kajakki ja laskuveden alkaessa aloittaisimme matkan Tyynen valtameren kautta Lisisianski Inletin kautta kohti Sitkaa. Sitkassa meidän pitäisi olla viimeistään 15.8.2001, josta lautalla kuljettaisiin takaisin Juneaahun.

Varasimme ja maksoimme lauttaliput melkein vuoden ennakkoajalla, koska oli tiedetty, että kaikille lauttavuoroille ei aina mahtuneet edes paikalliset kaupunkien asukkaat. Lentoliput varattiin vuotta aikaisemmin. Kajakit pakattiin merikuljetuksen kestävään puulaatikkoon ja pistettiin matkaan 47 vrk ennen paikalle saapumistamme.

Varasimme auton vuokraamosta sovittuun hintaan olevan Juneaun lentokentällä määrättyyn aikaan.

Päätimme San Franciscosta retkeilyliikkeestä ostaa keittimen, retkipatjat. Juneausta ostaisimme tarvittavat perusraaka-aineet ruoan valmistamiseksi, hätäraketit, satelliittipuhelin, kalastusvehkeet ja aseet.

Retken jälkeen; Mitä tekisimme toisin

- ⌘ Kajakit pakattaisiin täällä täysin **valmiiksi** pakattuina erämaaretkeä varten ja ne olisi valmiit suoraan vesillelaskuun. Siellä olisi mukana kaikki tarvittavat paistoöljyt, kuivamuonat, keittimet jne.
- ⌘ Kaikki hankittavat varusteet ja aineet olisi jo kotimaassa tarkkaan harkittu sekä niistä olisi kirjoitettu lista ainemäärineen mukana.
- ⌘ Vuokra-auto otetaan käyttöön, vaikka hinta olisikin muuttunut.
- ⌘ Lennot varaisimme lyhintä ja suorinta reittiä käyttäen määränpähän, vaikka hinnassa hävittäisiinkin paljonkin!
- ⌘ Koko alueesta varaisimme kartat tai kopiot kartasta, ettei tule sitä tilannetta, että reitin muuttuessa melomme ilman karttaa.
- ⌘ Erämaahan mennessä heti lentokoneessa alkaisiin pitämään kalenteripäiväkirjaa. Muutaman päivän jälkeen maapallon toisella puolella päivät ovat sekaisin. Laivat lähtevät aikataulun mukaan ilman sinua. Seuraava laiva Alaskassa saattaa mennä vasta kahden viikon päästä.
- ⌘ Eprrip hälyttimen / satelliittipuhelimen ottaisimme jo kotimaasta mukaan.
- ⌘ Älä aliarvio jetslacin vaikutusta, vaan se on tyrmäävä.

Menomatka

Lähdimme Turun lentokentältä to 19.7 klo 06.45. Lensimme Helsinkiin, josta Arlandan ja neljän tunnin odotus. Arlandasta Frankfurtiin ja sitten American Airlinella San Franciscoon, jonne saavuimme torstai-iltana klo 14.45 aikaan! Matkaa olimme jo tehneet reilut 20 tuntia!

Merkillepantavaa Atlantin ylilennolla oli se, että alkuruokailun jälkeen ei ollut sen kummempaa tarjoilua. Ihmiset kävivät WC:ssä ja aina heillä oli jotain pientä purtavaa...

Aikani nälkää kärsivänä kyselin Gregiltä, että onko matkustajilla omia eväitä?

Greg sanoi, että käy takaosassa pentteristä hakemassa mitä haluat. Mennessäni sinne, lentoemot istuivat ja nuokkuivat tuoleissaan ja pyysivät kaapeista ottamaan mitä haluaisin! Sieltä sitten viiniä, olutta, jogurttisuklaakeksejä sekä voileipiä, ja matka alkoi taas maistua muullekin kuin puulle (lentoaika noin 11,5 tuntia).

Napostellessa jäin pienestä ikkunasta katselemaan maisemia Kanadalaista erämaata. Silmän kantamattomiin sankkaa metsää, siellä täällä metsäautotietä ja isoja avohakkuita.

Saapuessamme San Fansiscoon olimme hyvin nyytyneitä. Lentokenttä oli valtaisa betonirakennelma monessa kerroksessa. Siellä pitäisi olla opas, joka kuljettaa matkailijoita paikasta toiseen. Meidän oppaana oli Greg – hänelle tämä paikka oli entuudestaan tuttu. Kaikki kuljetuskärryt oli maksullisia ja hinta muistaakseni 10 taalaa /kärry.

Matkatavaroista (=retkitavaroistamme) ei puuttunut mitään, vaikka olimme matkan aikana tehneet neljä konevaihtoa.

Sisääntuloselvitysten jälkeen, johon liittyy suomalaisen silmin huvittaviakin piirteitä, vaelsimme betonirakennusten ja maanalaisella bussilla autojen vuokrauspaikalle.

Auton vuokraus kävi vaivattomasti paikallista tuntemusta omaavan henkilön kanssa. Mutta jos tästä olisi pitänyt selvittää yksin täysin tuntemattomana ”internationaali kentästä”, olisi se ollut vuorokauden mittainen suoritus.

Pallo ja suunnat oli niin sekaisin. USA:n kotimaan kenttäterminaali oli kerrosta ylempänä tai sitten alempana, en nyt enää tarkkaan muista.

Torstaina 19.7.2001 päiväkirjaan kirjoitin näin:

”Arlandassa ollaan jo odoteltu lähes kaksi tuntia Frankfurtin konetta. Tunti pitää vielä odottaa... Arlandan terminaali on varsin likainen, siivoojat ovat enimmäkseen lyhytkasvuisia ja tummaihoisia. Miesten WC:n tilojen siivojakaan ei ollut yltänyt avaamaan käsipyyhkeiden kantta, sillä käsipyyhkeet puuttuivat vaikka siivooja juuri siellä kävi. Ei paha juttu melojalle, koska me olemme tottuneet olemaan märin käsin.

Olo on ihanan kauhea.

Silmät kirveltää ja noin kolmannes minusta haluaisi nukkua, noin reilu käsivarrellinen haluaisi käydä kaffeella ja loppu ei tiedä mitä tekisi – väsyttää kovasti. Luut epämurkavaa terminaalipenkkiä vasten painaa.

Viime yön unet jäi aika lyhkäiseksi... Kun opettajan kanssa asuu, niin yönikin on oppitunnin mittainen, eli 45 minuuttia tuli pidettyä silmiä kiinni ja tajunta lähetettiin muualle. Pakkaaminen jäi taas viime tinka.

Ollaanhan matkalla maapallon toiselle puolen ja erämaahan, josta ei mitään hankita rahalla tai visalla.

Jarno & Greg are discussing about paddling and are watching the map. Minä en jaksa osallistua.

Matka Tukholmasta Frankfurtiin meni (lentoaika 1 tunti 50 min) niin, etten matkasta tiedä mitään. Pieniä muistikuvia oli Tanskan salmesta. Metsät oli hakattu ja viljelysmaaksi kaikki kulkukelpoinen maa oli tuhlatu.

Frankfurtissa maa-aika oli lyhyt. Saatiin paikat lähekkäin toisiimme mantereen ylilennolle. Koneemme ei pettymykseksi ollutkaan maailman suurin jumbojetti 747 vaan Boeing 777.

Pitkä lentomatka tiedossa. Lähdimme Frankfurtista klo ja saavuimme perille paikallista aikaa noin 14.47. Lentoaika 11,5 tuntia.

Yhdeksän tuntia lennetty Frankfurtista. Jalat pakottaa ja turvottaa. Rakko paisuu alaruumiissa, mutta en kehtaa Gregiä herättää. Vieressä istuu englantilainen Mr. Mc Cullow –iso lihava mies, joka valtaosan ajastaan nukkuu. Häntä kadehdin unenlahjoissa, mutten muutoin.

Tällä kerralla lennämme pinnalla 390 ja maanopeutemme on 910 km/h. Edmonton on juuri alapuolellamme.

Mitähän tämä jääkiekkoilija Saku Koivu siellä parasta aikaa tekee? Ajatuksissani tervehdin häntä suomalaisena – kotimaassani tuskin.

Tällä hetkellä elimistössäni on yöaika, vaikka täällä koneessa on keskipäivä. Silmät kirveltä, muttei väsyttä. Varsin outo kokemus. Jalat sykkivät, perse on vähän puuduksissa ja suoli on pingottunut lähes äärimmilleen kaasupaineesta. Sivistys on ottanut pihtehinsä – en pysty / kykene pieraisemaan. Ulkona paistaa kirkas aurinko. Lähes kaikki ikkunat ovat peitetyt, koska eurooppalaiset haluavat nukkua. Kuuntelen kanavaa yhdeksän kuulokkeista, joista kuuluu lentoliikenne. Edessä olevasta monitorista näkyy karttapohja topografisena jossa par'aikaa liikutaan. Radioliikenne on kohtuullisen vilkasta ja ”keskipäivän rutiinin tehokkaan” –kuuloista. Globalisaatio Jenkit varmaan pitävät tästä. On niin tehokkaan tuntuista, että oikein kuvottaa näin väsyneenä.

Tuijotan edessäni olevaa selkänojaa ja siinä olevaa monitoria. Ollaan varmasti lennetty yli tunti, mutta monitori istuimen selkänojassa näyttää, että aikaa olisi kulunut alle puoli tuntia. Kumpi valehtelee? Ajattelen Elisaa. Hän on juuri nyt painumassa makuulle – lievästi orpona varmaankin. Hänellä on varmaankin ollut työteliäs ja kiireinen päivä takana ja lyhyet yöunet edellisenä yönä. Vieraita, vieraita myös hänellä - voi Elisa parka. Mutta lomaahan tämä aika hänelle vain on, virkatyöstä.

*Ajattele tyttö – nauti vain.
Sängyn luoma pehmeys Sinua valtaa –
Saat eväs levittää ja kylkeä kääntää.
Armollisesti yö ja väsymys Sulle
Armon tuo.*

*Mä kadehdin Sua.
Mä täällä istun – jatkopäivässä - turvonneena,
koneen humisevan ympäröimänä kuljen –
paikkoja pakottaa – matkasta nauttien istun ja
ajattelen...
Lentokone – airplane – is it the right way to travel?*

Amerikan mantereella

San Franciscossa sukkuloimme vuokra-autolla tehokkaasti kohti R.E.I:n Shop:ia, josta hankimme telttapatjat, keittimen ja muuta pientä mukavaa retkellemme. Ajatus retkeilyliikkeessä vähän takkuili – ostosten päätöksen tekemiseen kului valtavasti aikaa. Näin jälkikäteen arvioiden siinä kaksi tuntia. Vaihtoehtoja oli liian paljon, mutta oikeat varusteet kuitenkin ostettiin. emme ostaneet mitään kattiloita eikä paistinpannuja. Olivat kalliin oloisia ja olisi niitä päiviä vielä Juneaussakin. Melontamatkan aikana vähän harmittelin tuota ”saamattomuuttani ja päättämättömyyttäni”. Olisi niillä suljettavilla kansilla varustetuilla retkikattiloilla ollut käyttöä, olisi ollut joo.

Ostosten jälkeen soitimme Gregin tuttaville ja sovimme tapaamisen kaupunkiin. Menimme ruokailemaan. On se maailman meno erilaista siellä kuin täällä. Pizzeria / paikallinen ravintola oli kuin yhdistetty kioski ja kolkko ulkoiluhalli pöytineen. Ruoat ja juomat tilattiin kioskin tapaisesta pienestä luukusta. Pizzan koot oli esitetty seinillä metallisilla lautaskoina. Paistosten jälkeen kokki huuteli ikkuna-aukosta, että ruoat on noudettavissa. Istuttiin penkeillä mahdollisimman hiljaisessa ja rauhallisessa paikassa. Tosin ympäristö oli varsin meluinen. Valtavan kokoiselta Windscreeniltä tuli parasta aikaa baseball ottelu, jota jokainen paikalla ollut ruokailija seurasi hyvin aktiivisena. Kun sain pizzan syötyä – sammuin, eikä suunnitellusta kaupunkitutumuksesta tullut mitään. Nukkumaan Gregin tuttujen vuokraamaan omakotitaloon. Sovittiin, että herätään aamulla viiden aikaan ja kierretään kaupunkia sekä ajetaan lentokentälle Golden Gate:in kautta. Koneemme lähtisi aamulla yhdeksän aikaan Seattleen ja sieltä sitten Alaska Airlinella Juneahun. Olimme ns. Centrumin laitamilla aamusta kuuden tietämällä ja piti päättää, että kierretäänkö niemen ja Golden Gate:in kautta kentälle vai siirrytäänkö suoraan 8 kaistaiselle moottoritille, joka veisi meidät lentokentälle.

Aamuruuhka oli jo siihen aikaan niin paksu, että jätimme Golden Gate:in seuraavaan kertaan. Komeeta se oli kurkkia autojen ja sillankaiteiden välistä sumussa olevaa Golden Gatein. Autojono nytkähteli ja liikahteli pikku hiljaa, välillä päästiin eteenpäinkin. Ihmiset istuivat isoissa autoissaan yksin ja joivat kahvia rautaisista suurehkoista mukeistaan. Keittävät varmaan kahvia ajaessaan. Yksi kaista oli varattu ”pika-autoille” Näitä olivat henkilöautot, joissa oli vähintään kolme matkustajaa. Tämä on San Franciscon julkinen liikenne!

Päästyämme lähelle kansainvälistä lentokenttää haukoin henkeä. Kuka maailmassa osaisi täällä mennä oikeaan paikkaan? Edessä oli betonilabyrintti kuin parhaan tekijän Raumalaisessa pitsissä. Kaunis ja muhkeaa sitä oli katsella, tietä meni yli, ali, poikki ja läpi ja jokin vielä kiersi kaikki nämä.

Minulta olisi auto jäänyt luotsaamatta kansainväliselle kentälle, jonka toisessa kerroksessa oli kotimaan kentän terminaali, ja jos väärälle eksyi, niin aikaa ei enää olisi ollut ehtiä koneelle. Mutta Gregillä ei näyttänyt olleen minkäänlaista vaivaa. Saimme auton palautettua, löysimme trollyt tavaroillemme ja osasimme suunnistaa oikealle lähtöselvitysluukulle. Tosin virkailijoita ei vielä ollut paikalla, vaikka koneen lähtöön oli aikaa alle tunti. Tämä on kuulemma tyyli Alaskan AirLinella. Kaikki aikanaan ja konekin lähti ajallaan.

20.7.2001 päiväkirjaan kirjoitin näin:

” Istun Alaskan Airlinesin keskipeikillä ja on aamu 09:10 paikallista aikaa. Elimistö ja aivot eivät tahdo toimia vaan ajatus kulkee pätkissä ja klimpeissä.

Lentoonlähtö tehty. Sumuisesta SF:stä ei näy mitään, eikä erikoisemmin näkynyt eilenkään.

Esikaupunkialue oli varsin sievä rakennuksineen, tosin missään köyhemmässä alueessa emme käyneet.

Annin vuokraamassa talossa, jossa muutama tunti nukuttiin, maksoi vuokraa 800 USD / kuukausi.

Tällä kurssilla tekee 5600 mk /kk.

Talo oli amerikkalainen. Ikkunat yksinkertaiset ja osittain toimivat, kaikki tiivistämättömiä. Lattia narisee ja vessa kohisee koko talossa tai taloon. Mutta kovin tyylikkään näköistä kaikki tyyni.

SF oli kukkuloineen varsin mukavan näköinen. Kukkulat olivat etupäässä hiekkaa. Liikennettä ja ruuhkaa oli paljon. Mennessä kylään 25 minuutin ajomatka venyi yli tunnin mittaiseksi. Käytiin SF:ssä syömässä pizzaa ja otettiin oluet. Pizza ei oikein maistunut miltään, mutta annos oli kooltaan OK.

REI –ulkoilutarvikemyymälässä käytiin ostamassa keitinsysteemi ja makuualustat. Hieman halvemmat olivat kuin Suomessa.

Varsinaista kaupunkia / keskustaa emme käyneet katsomassa. Samoin kävi Golden Gate –sillalle. Tosin aikaisin aamulla heräsimme (klo 05.00) että kerkiäisimme ajamaan Golden Gate –sillan kautta keskustan kautta lentokentälle. Ajatus oli hyvä, mutta romuttui heti ensi yrittämällä. Ohjeista huolimatta ajoimme risteyksen ohi ja totesimme, että aika ei riitä. Samoin kävi keskustan kautta tulemiseen, liikenteen takkuiluista johtuen emme sen kautta kerenneet ajamaan. Ei muuta kuin suoraan moottoritietä kentälle. No. Ei sitä aikaa kentälläkään jäänyt paljon mitään, eli ei odotusta lainkaan.

San Franciscosta kohti Alaskaa

Lensimme pitkin rannikkoviivaa kohti pohjoista. Vähän ajan jälkeen SF:n jäädessä taakse, ilma selkeni eikä pilviä ollut näkyvissä. Oli mielenkiintoista kurkkia koneen pienistä ikkunoista käytäväpaikalta maisemia. Hyvin mielenkiintoisen näköistä. Oli suuria suokeitaan tapaisia ympyröitä jotka kukersi eri väreissä ja heijastelivat sateenkaaren spektrissä. Greg kertoi näiden olevan kuumia, rikkipitoisia lähteitä. Maisema oli niin viehkeän näköistä, että nukahdin.

Seuraava havainto oli olla laskukierroksessa Seattleen. ”Seattlessa meidän piti käydä odotusajalla kaupungilla, mutta lentojen lähtöjä oli muutettu ja nälätti, väsytti, ei haluttanut tehdä mitään – päätimme raahautua Alaska Airlinesin lähtöselvitykseen. Katselimme kovahintaisia matkamuistoja, söimme jotain roskaruokaa

DR. Pepperillä, vaikka elimistö kaipasi herkullisia salaatteja ja raikasta vettä. Amerikassa on valinnan vapaus, mutta ruokien kanssa vapaus ei toimi. Ihmiset jotka hyllyivät ohitsemme, olivat ylilihavia. Jalat taipuivat lintalleen, onneksi toinen polvi oli lähellä tukemassa toista jalkaa. Nyt ymmärsin tämän Amerikkalaisen strategian painonvartijoille. Maksaa pitää jos laihduttaa ja maksaa pitää jos ei laihdukaan. Kaamea yhtälö; roskaruokaa syödessä turpoaa mutta nälkä pysyy loitolla vaan seuraavaan kadunkulmaan. Oliskohan jenkeissäkin joku mafia, joka pitää huolen ruokailutottumuksista sekä painonvartioiden rahastuksista? Mutta jotain hyvää on näissä lihavissa jenkeissä. Lentokoneiden istuimia on pian pakko suurentaa sekä avartaa penkkien välejä – kun eivät kerta kaikkiaan mahdu yhdelle istuimelle. Juneau hun lennettäessä näin muutaman ihmisen, jotka mussuttivat koko ajan jotain ja istuivat kahdella istuimella yhtä aikaa! En jaksanut paneutua siihen, että miten kiinnittivät vyönsä, mutta ajatusta en saanut pois päästä, että pitkö heidän lunastaa kaksi paikkaa, vai saivatko jonkinlaisen ”single tupla-alennuksen”?

Jossain vaiheessa tunsin, että minua ravistellaan. Olin nukahtanut ja nauttinut rentouttavista unista. Greg osoitteli ikkunasta ulos, ja katselin näkymää silmät suurena. Nyt ei rikkoontuneen oikean silmän valtava pupillikaan ollut hämillään. Alla ja melkein vieressä lipui ihanina vuoria ja paikka paikoin solien välistä pursusi valkoista jäätä, jäätikkövirtana. Henkeä salpaavaa katsottavaa ja upeaa. Ihanaa nähdä jotain tällaista. Tietysti olin unohtanut pistää suuni kiinni ja katselin maisemaa kuin parempikin kehitysvammainen, mutta olkoon.

Ensikosketus Alaskaan ja kansalaisiin

Laskeutuminen Juneau hun oli mielenkiintoinen näin entisen moottorilennonopettajan silmillä katsottuna. Kenttää lähestyttiin pitkin merenpäällistä vuonoa ja kenttä näkyi matkustamon ikkunasta etuviistossa noin 30 asteen kulmassa. Molemmiin puolin oli korkeita vuoria ja alas päin tultiin koko ajan. Häiritsevän matalalla kone kaartoi jyrkästi vasemmalle ja saman tien aloitti loppuvedon. Sillä tavalla, tälle suoritukselle voisi jopa taputtaa. Rutiinia vaatii ja tottumusta piloteilta. Mitenkähän lähestyminen tehdään täällä tavallisella vallitsevalla säällä? Yleensä täällä Juneau ssa on vain kolme aurinkoista päivää vuodessa, muina päivinä sataa vettä.

Maanantaina 23.7.2001 päiväkirjaan kirjoitin näin:

”Aikanaan kun Alaskan Juneau hun laskeuduttiin – alkoi tapahtua: Kentällä autoa vuokrattaessa vuokrahintaa oli noussut vahvistetusta varauksesta 39:stä 41:een dollariin ja autoa olisi pitänyt pitää kolme päivää vähintään. Kolme päivää emme voineet autoa pitää, koska laiva Pelicaniin lähtisi kahden päivän päästä. Vajaan kahden päivän pitäminen olisi maksanut 51 taalaa. Aika paljon pienestä Honda Civicistä. Neuvottelujen jälkeen päädyimme siihen, että emme ota lainkaan vuokra-autoa vaan soittamme Gregin tutulle Terrille. Tämä oli sellainen kostollinen näyttö autovuokraamofirmaa kohtaan, että me hallitsemme tilanteen emmekä ole heidän armoillaan.

Terri oli tietysti töissä, emmekä saaneet häneen yhteyttä. Vähään aikaan ei tehty mitään vaan yritimme ajatella, kaikki me kolme, että mikä neuvoksi ja mitä tehdään?

Mitään ajatusta emme saaneet aikaiseksi. Greg yritti taas soittaa Terrille ja Grish and Lee:lle, mutta turhaan. Kukaan ei suostu vastaamaan puhelimeen, vaikka ovat meistä vain 8 mailin päässä. Greg meni kyselemään muista autovuokraamoista autoa, että saiskos halvemmalla ja millä ehdoilla.

Minä tilanteeseen tuskastuneena menin kyselemään lentoaseman virkailijoilta, että löytyykö kentältä paikkaa, johon voisimme tilaa vievät laukkumme pistää pari kolmeksi tunniksi pois katseilta?

Hyvin ystävällisesti ja kohteliaasti korulauseiden saattelemana kuulin, että lentoyhtiö on sen kieltänyt. Olisi ”it is not leagall” ollut sitä jne. jne. Asiaan ei mitenkään auttanut se, että olimme juuri tulleet maapallon toiselta puolelta. Kertoi vielä, ettei hän tiedä mitä olemme laukkuihin laittaneet... Pommeja tai muuta sellaista varmaan tarkoitti. Ei mitenkään auttanut, että kerroimme laukkujen tuleen lentokoneessa monien tarkastusten ja tsekkausten jälkeen lentokentällä.

Tilanteeseen kyllästyneenä kävelin ulos ja kyselin Hotellibusseilta ym. jonkun firman henkilörahtareilta, että miten käy pieni apu matkustavaisille, (joiden elimistö nukkui parhaillaan syvintä yöunta)?

Oli miten tahansa, mutta apua en saanut. Ulkona oli penkki ja siinä istui jättikokoiselta hampurilaiselta näyttävä mies. Uskaltauduin istumaan viereen ja jututtelemaan jotain small talkkia hänen kanssaan. Olin pistänyt merkille, että piti kädessään A4 kokoista paperilappua, jossa luki: Peter Olson. Vaihvihkaan kyselin häneltä tästä Olsonista, että ihanko ruotsalainen ja tänne tullut? Ei kuulemma ollut vaan ”pure jenkki” Washingtonista. Siinä se hamburger vieressäni istui ja hikoili. Tosin Juneaussa oli juuri nyt kaunis ja kuuma ilma. Koneella saapuneet matkustavaiset olivat jo päättäneet tahoillensa, hamburger piti vain kylttiään kädessään. Kysäisin leikilläni ja täysin tosissani, että voisikos heittää meidät Downtowniin Peter Olsonin sijaan?

Ei kuulemma käy heittäminen kyllelle, vaikka itse on sinne itse menossa. Se on against the Law! Yritin kovasti todistella, Mr. Hamburgerille, that against the Law is not the same than helping people, expeciality that’s Why, we are coming beside Russia! Ei auttanut. Mr. Hamburger hyppäsi täysimittaiseen jenkki-aasturiinsa ja kaasutti pois pakoputki vauhdikkaasti höristen.

Gregin tuskaillessa Terrin kiinnisaamattomuuttaan ja kysellessään neljältä muulta autonvuokrausfirmalta auton vuokraamiseksi – tuli pakkotilanne vastaan. Todentaakseen olevansa USA:n kansalainen, hänen oli saatava uusittua amerikkalainen ajokorttinsa. Tuskan ja turhautumisen noustua hikisinä otimme taksin ja ajoimme valtion virastotaloon, jossa Greg voisi uudistaa vanhaksi menneen ajokorttinsa. Tietysti tämä valtion virastotalo oli aivan päinvastaisessa suunnassa kuin määränpäämme Downtown! Amerikkalaisten hajasijoitusta – jokaisellahan täällä on vähintään yksi auto.

Kuusi taalaa maksoi tämä lysti tupakoivan kuskin vaunussa kulkiessa. Takakontti oli täysi tavaroita ja takapenkkiläiset pitivät sylissään ”käsimatkatavaroitaan”. Gregin mentyä ajokorttiaan uusimaan, Jarno ja minä hyppäsimme pois linja-autopysäkillä. Taxikuski ja lentoaseman virkailijat kovasti kyllä informoivat, että linja-auto (paikallisbussi Amerikassa!!) ei ota noin monen matkatavaran kanssa kulkijaa kyytiin!

Suomalainen on lomalla – me kokeilemme, seikkailemaan tänne on tultu. Jäimme pysäkillä odottelemaan Gregiä. Kuumassa auringonpahteessa Jarnon kanssa seistessäni ja vartioidessamme laukkujamme, otin muutaman valokuvan maisemasta.

Gregin saapuessa aloimme suorittaa Hings hikingiä, eli liftaamaan. Ei kukaan pysähtynyt – ei edes ne, joilla oli kajakki auton katolla tai kajakin kuljetustelineet. Teimme olomme mukavaksi ja totesimme, että eivät tiedä mitä ovat menettäneet: Olemme juuri päättäneet, että pysähtyjälle ostamme korillisen kaljaa!

Jenkkejä ei näköjään janota.

Sovimme, että kerromme tämän illalla olevassa dia-illassa, jonka olemme Jenkeille luvanneet järjestää, ja katsomme sitten heidän ilmeet. Koska oletimme, että tietävät meidän olevan tulossa lentokoneella toiselta puolen maapalloa.

Valkoinen bussi aikanaan tuli ja otti meidät kyytiin. Matkatavarat piti raahata linja-auton takapenkin taakse pitkin käytävää, mitään tavarankuljetustilaa busseissa ei ollut. Käytävälle ei saanut mitään jättää. Bussikyyti oli mukava. Kuski ajeli reippaasti vaalea stetsoni päässä ja kertoili kuuluvasti paikallisten pysäkkien nimet sekä jotain niiden lähistöllä olevista asukkaista. Tunnelma oli hauska. Tässä kyydissä oli glamouria.

Kuljettaja ei saanut ottaa rahaa vastaan, vaan kyyti maksettiin moottorin päälle sijoitettuun läpinäkyvään sylinteriin, joka oli ylhäältä avoin. Lierion läpimitta oli siinä kymmenisen senttiä – ehkä noin nelisen tuumaa. Maksun suuruus oli 1,25 taalaa per henkilö. Aika ajoin bussikuski paineli puukapulalla rahoja tiukemmalle, käsillään hän ei niihin saanut koskea.

Mukava siinä bussissa oli mennä ja katsella ihmisiä. Bussia käyttivät nuoret ja äidit lastenvaunujen kanssa sekä vanhukset. Aivan samoin kuin meillä Suomessa.

Majapaikan etsintä

Greg oli etukäteen sopinut, että Juneau ssa oloajan asumme jossain laivassa. Hotellit ovat niin hirveän hintaisia suomalaisille. Bussikuski lupasi jättää meidät ”sopivassa” kohtaan pois, vaikkei siinä ollutkaan pysäkkiä ja se oli taas kuulemma sitä Il legaalia – laittomuutta. Kovasti oli mukava bussikuski, sääli varmaan meitä köyhiä turisteja. Niinpä niin, yli kymmenen taalaa jo poltettu matkustamiseen eikä vasta ole päästy kuin DownTowniin! Oli se kallista se autovuokraaminen, näin jälkikäteen ajatellen.

Jarno jäi vartioimaan laukkujamme, Gregin kanssa lähdettiin etsimään vene ja mahdollisesti laiturilta löytyviä karryjä. Vene löydettiin, tai ainakin se suurin piirtein vastasi sitä mielikuvaa jonka Greg oli saanut Chris and Lee:ltä puhelini ja e-mail keskusteluista. Nousimme laiturirampille takaisin (laskuveni ja veneet olivat noin seitsemän metriä alempana) ja otimme yhden kottikarryt ja toisen sellaisen jenkkifilmeistä nähdyin betonikarryn mukaamme, ja eiku Jarnon luokse. Ehei, vaan puhelimeen, joka oli laiturirampilla. Greg kokeili taas soittaa puhelinkierrostaani läpi, Terri nappasi koukkuun. Hyvä Terri – olisitko vastannut jos olisit tiennyt mihin joudut?

Terri saapui laiturille. Äkkiä kipusimme pieneen Toyota neliveto picup:iin ja Jarno hakemaan. Kapsäkit karryyn ja pihan toiselle puolelle ostamaan hätäraketteja ja muuta pientä kalastustarviketta. Kallista näytti olevan. On varmaan Alaskan lisää plus mukava dollarin kurssi markkalaiselle (kurssikerroin yli 6,5). Ihanaa olla shoppailemassa, mutta mitä pitäisi ostaa? Kaikkea tarvittaisiin ja rahaa palaisi eikä selvää päätöstä saa itseltään. Joku asiaan vihkiytynyt myyjä voisi myydä meille vaikka vanhan polkupyörän kettingin hyvästä kalastussiimasta – sellainen on olo. Jähkailu loppui, jotain ostettiin, käsisavuja ja yksi raketti. Kuka niitä huomaisi erämaassa?

Kajakit saapuneet?

Sitten kiire Lynden Transportille selvittämään kajakit. Kotimaasta käsin oli sovittu ja kustannukset maksettu siten, että kajakkien kuljetuslaatikko oli tullattuna ja tarkistettuna ulkona meitä odottamassa. Ei ihan ollut! Onneksi paikalla oli vielä joku terminaalin työntekijä ja kajakkilaatikko oli varaston sisätiloissa. Iloissani meni laatikon päälle hyppimään! Ihanaa tuntee kotimainen mäntylauta ja omat kajakit siinä sisällä. Hyppimisellä oli myös se merkitys, että voisin tarkistaa laatikon kunnon! Kunnossa tuntui olevan.

Nyt ongelmaksi syntyi joku maksu, mikä piti maksaa ennen kuin kajakit saatiin ulos pihalle? Ja tullinkin piti ne vielä tarkistaa, vaikka oli sovittu, että kaikki on tarkistettu ja pihalla vapaasti noudettavissa. Nyt oli perjantai-ilta ja kajakeilla oli kiire. Laiva Pelicaniin lähtisi sunnuntai aamulla klo 04.30 aikaan.

Ei muuta kuin soittamaan Elisalle kotiin Suomeen, vaikka aika siellä oli aamuyö varhainen. Faksilla kaikki paperit uudelleen tänne Alaskaan jne. Kaikki tuli eikä mitään puuttanut eikä mitään ollut maksamatta, mutta jotain kuitenkin olisi ollut maksamatta – näin virkailija väitti. Saatiin tavarat mutta tullin pitää ne ensin tarkistaa. Tulisi vasta huomenna ja maksaisi 500 taalaa. Emme suostuneet tähän. Onneksi mukana oli kaksi jenkkiä ja heidän kauttaan saatiin sovittua niin, että tulli tulisi huomennaamulla lauantaina, eikä ottaisi mitään palveluksestaan. Asiaan vaikutti ehkä saamamme faksi, jossa selvällä jenkkienglannilla luki, että tavara pyydetään tarkastamaan ennakkoon ja jätetään pihalle. Tarvittavat maksut tämän meklarin kirjeen mukaan oli suoritettu. Siksi oli niin ihanaa nähdä Avalon Kajakit Toyotan katolla, että otin kuvan ikkunaheijastuksena. Olin ylpeä itsestäni, pojastani Gregistä ja Terristä. Miten olisinkaan selvinnyt yksin?

Maanantaina 23.7.2001 päiväkirjaan kirjoitin näin:

”Juneau n hauskin hetki syntyi syödessä, paikassa jota Terri kovasti suositteli. Juotuamme kaksi kannullista olutta ja pyytäessäni LÄMMINTÄ olutta, oli se sitten täysin käsittämätöntä jenkeille... aina vaan kylmää ja paljoilla jälle.

Ruokailupaikka oli sellainen, että sieltä sai kunnan ruokaa, ei mikään Hampurilaispikaruokala.

Tilasin lihaa ja paksun piffin, kun ei oltu syöty moneen päivään kunnolla. Hieman hämmennystä tuotti se, että annos piti valita joko ranskalaisilla perunoilla tai riisillä. Olisin niin kovasti halunnut syödä kermaperunoilla. Sitten piti päättää, että millä tavalla liha on kypsennetty; light, medium, well or welldone! Kun viimeiset muistikuvat jenkeistä oli verisistä ja raa'asta medium piffistä, päätin tilata welldone!

Tarjoilijalle toi annokseni aikanaan, yhden tiedustelun jälkeen, että missä annokseni viipyy? Tässä vaiheessa Terri, Greg ja Jarno olivat jo syöneet omat hampurilaisensa.

Annokseni oli tietysti vähän hienommin tarjoiltu hampurilainen kuin muilla, ja welldone pihvi oli vierellä. Amerikkalaiset eivät näköjään tiedä eroa kypsän (= wellDone) ja hyvin poltetun välillä. Niin karrelle palanutta lihaa en ole koskaan nähnyt! Musta hiilikerros päällä, alla ja sivuilla varustettuna grilliraudoituksella (upotukset). Kuorin veitsellä leikkaamalla (ihmettelin aluksi, että minkä takia piffin mukana oli tosi terävä hammaslaitainen veitsi) karsinogeeniset alueet hienoksi keoksi ja söin kovalla ruokahalulla jäljelle jääneen piffinsuikaleen.

Kun tarjoilija tuli pöytäämme, kysyin, että miksi pihvi oli poltettu hyvin, ei kypsytetty? Kertoi, että tämä oli ollut kokin eka kerta, kun teki WellDone –kypsennetyn pihvin!

Greg oli mutustellut sinnikkäästi ja sivistyneesti omaansa. Kyllästyttyään pureskeluun ottaessaan pois sitkeää lihanpalaa suustaan, se osoittautuikin plastiikkapalaseksi, jota oli yrittänyt epätoivoisesti hampaillaan möyhentää nieltävään kuntoon.

Tarjoilija toi meille ensin 66 taalan laskun, mutta saimme sen neuvoteltua 55 taalaan. Lämmitetty olutlasini oli kauniisti kaiverrettu matkamuistolasi. Kävin kysymässä tarjoilijalta, että saisinko viedä lasin mukanani?

Kyllä vain, mutta maksaisi kolme taalaa + TAX:ia päälle. Neuvoteltuani nuoren tarjoilijattaren kanssa hinnasta, paikalle saapui vanhempi hyvin kiukkuinen nainen ja sanoi: You can keep it!

Ääni oli käskevä, määräävä ja halveksiva ja sisälsi välittömän poistumiskehotuksen. Hymyssä suin lähdin ravintolasta ja kiitin hameväkeä pienin nyökkäyksin selkä edellä perääntyen.

Dia ilta

Ruokailun odotusten takia menimme vähän myöhässä diailtaan, jossa meidän tarkoitus oli esittää kuvin ja sanoin paikallisille melojille maamme ja Norjan luontoa sekä melontaa täällä.

Paikalle piti tulla iso joukko asiasta kiinnostuneita, mutta heitä olikin vain 6 – 7 henkilöä, keski-ikäisiä naisia melkein kaikki. Paikalla oli myös yksi suomalainen, joka oli asunut Alaskassa viimeiset kolme vuotta.

Kiva olisi hänen kanssaan rupatella, mutta ei. Varsinainen tuppisuu ja pidättyväinen tyttöläpsi. Matkamuistonkin olimme hänelle (toivomuksestaan) tuoneen mukanamme maailman toiselta laidalta. Emme sitä antaneet, vaan annoimme Terrille. Hän päättäköön mitä Lakkaliköörillä tekee.

Meillä oli mielikuva hienoista kutsuista viimeisen päälle palveluista. Näin ne varmaan tehdään; Hätäisesti tervehdittiin, heti esiteltiin diaprojektori ja näytöksen olisi jo pitänyt alkaa 45 min sitten.

Ei mitään esittelyä, vaan huoneen himmennys ja näyttöön! Ja mekös kaverit olemme tulleet maailman toiselta puolen, hyvin tarkkaankin, olleet matkalla toista vuorokautta, nukkumatta lähes kolmatta vuorokautta, eikä edes kahvia, ei mitään juotavaa ei mitään pureskeltavaa. Onneksi rakkoni oli niin täysi olutta, että oli pakko päästä restroomiin. Tosin tunsin itseni varkaaksi ainakin, kun kysyin tietä tähän helpotushuoneeseen. Tällä välin Greg oli kaivanut diansa esiin ja ensimmäistä kuvaa näyttäessään vierellä olleet dia putosivat tuoilta lattialle. Oikein heille muttei Gregille. Suurella vaivalla tehty järjestys oli nyt jalkojemme edessä epäjärjestyksessä.

Hammasta purren Greg vähäeleisesti pisteli ne lippaaseen takaisin ja näytteli mitä näytteli.

Istuin väsymyksen sammuttaneena nuokkuen lattialla, tuoliin en uskaltanut istuutua, sillä olen varma, että olisivat heittäneet minut ulos kuorsaavana lihakasana. Ilkeä tunnelma – halusimme pois ja pikaisesti.

Onneksi ilta loppui äkkiseltään, onneksi eivät halunneet kysellä mitään erityistä. Terri oli ihmeissään, me olimme hämmästyksen tajuttomaksi lyömät. Näin täällä Alaskassa ja jenkeissä.

Perjantaina 20.7.2001 päiväkirjaan kirjoitin näin:

*”Diailtaan päästiin puoli tuntia myöhässä. Paikalla oli kuusi muuta katsojaa. Diamakasiini oli liian ahdas, joten diat piti näyttää yksitellen käsisyötöllä. Odotin kovasti ilta- ja kahvitarjoilua. Tarjoilua tuli ja oli lähes muodoltaan: ”äkkiä ulos pois likaamasta meidän kotia”!
Mitään emme saaneet, puhumattakaan myötätunnosta sekä ymmärryksestä matkaväsymykseemme.*

Menimme Terrin luokse ja istuimme vaivautuneena. Olin muistavinani, että Terri sanoi, että juodaan kahvit hänen luonaan. Taisi Terrinkin plasmat mennä sekaisin, koska tajusi, että joutuu tarjoamaan majapaikan meille. Kun iltaa oltiin istuttu väkinäisenä ja lähes puhumatta mitään, menimme Gregin mukana hänen ystävien luokse, jotka asuivat pienessä purjeveneessä. Venepuusepän mestarin koulutuksen mies oli saanut ja esitteli aikaansaannostaan, joka oli varsin mielenkiintoinen vanha puulaivan ja rautahinaajan sekoitus. Sen mitä oli tehnyt, oli tehnyt hienosti. Tosin istuessani olin sammunut saman tien. Jossain vaiheessa heräsin siihen, että istuin jossain veneessä yksin, huopa jalkojen päällä. En yhtään tajunnut olotilaani enkä sitä, että missä ollaan. Pitkään katselin ympärilläni, puolittain huonon olon rajamailla kunnes yhtäkkiä kirkastui. Istuin laivaveneessä johon olin joskus aiemmin tullut, yksin keskellä hiljaista mustaa yötä! Troikkalamppu valaisi lievästi oviaukossa ja lakatut paneeliseinät kiittelivät tähden lailla. Kylmän kosteaa ja hieman ahdistavaa, tilaa hyvinolontunteelle ei ollut jäänyt sydämeen.

Muistikuvilla yritin alitajuntaa houkutella liikkumaan, edes hieman. Sellaisia korkeushyppääjän simultaatioharjoituksia tein, että pudota oikea jalka penkiltä takille, vasen perään ja siirrä painopistettä eteenpäin ja nojaa käsiin. Rentoudu, kerää voimia ja jatka siitä eteenpäin. Ajatukset kulkivat tätä rataa ja sain kuin sainkin itseni liikkeelle. Raahauduin pois ja muistelin, että missäs oli se ”asuntolaiva”, johon muut olivat ilmeisesti menneet? Etanan lailla liikkuessani laivan ruumasta peräkannelle, muistikuviini välähteli pätkittäin ja mielikuvituksessa yritin kuvitella, miten tässä laivassa on voinut elää kaksi ihmistä reilut kaksi vuotta koiran ja kammottavan näköisen, karvattoman kissan kanssa? Eläissäni en ole nähnyt mitään vastaavanlaista eläintä. Kissa oli täysin karvaton, naama sekoitus lepakosta sekä buldogista ja muutenkin ryppyinen. Samaan aikaan on tehty vielä kunnostusremonttia. Hädin tuskin tässä cabinissa pystyi kaksi ihmistä nukkumaan yhtä aikaa. Telttakin olisi ollut tilavampi.

Raahauduin pois ja muistelin, että missäs suunnalla olis se ”asuntolaiva”, punakylkinen purjevene? Tarkkaan yritin pistää muistiin lähtölaivani sijainnin, että tarpeentullen osaisin takaisin. Laitureita kävelin sinne tänne ja löytyihän se vihdoinkin se purjevene jossa muut oleskelivat ja juttelivat. Meille tämä on hieman outoa asutella pienissä veneissä vuodet ympäriinsä paikassa, jossa on keskimäärin kolmesta viiteen päivään vuodessa sateetonta. Talvi on kylmä ja tuulinen ja lunta tupruaa vähän väliin. Mutta ei näille Alaskan asujajoille, sillä veneistä oli alle kolmannes sellaisia joilla liikutaan, muut ovat vakipaikoillaan asuntona. Juneaussa on kuulemma tajuttoman kallista asua maalla.

Ostoksilla erämaata varten

Lauantai aukeni armollisena. Yön tunteina oltiin kävelty laiturilta ylös kukkulalle Terrin asuntoon. Nukuimme levitetyillä telttapatjoillamme sekä makuupusseissa.

Aamuuskareiden ja pelkän kahviaamiaisen, ei ollut mitään syötävää, jälkeen Terri heitti meidät alas DownTowniin. Esitteli vanhaa kaupunkia muutaman minuutin ja jätti meidät sitten omillemme. Hänen piti mennä töihin.

Vähän aikaa kapeita ja hyvin kauniita kujia kuljettiin sinne tänne, sitten piti mennä ostoksille. Meiltä puuttuivat aseet, ruoat, leivät, paistinrasvat, ruoan keitto- ja paistokattilat ym. ym.

Vedensuodattimet piti ostaa, panokset piti ostaa, kalastusvehkeet piti ostaa. Varsinaiset kaupat olivat puolessa välissä lentokentälle mennessä, täällä alhaalla DownTownissa oli vain turisteja varten matkamauistomyymälöitä. Edessä olisi erämaata seuraavat 26 vuorokautta, ja lähtö huomenaamalla ani varhain.

Kaupungintalon kohdalla oli bussipysäkki. Greg sai selville, että mikä bussi ja mihin aikaan meni lentokentän suuntaan, jossa puolessa välissä hypättäisiin pois ostoskeskukseen.

Bussikyyti maksoi taas saman 1,25 taalaa / henkilö, joten vuokra-auton hinta olisi kohta tienattu, sillä takaisinkin vielä piti tulla bussilla. No, tätä emme silloin vielä, onneksi, tajunneet!

Greg valitsi meille edullisimman marketin kokemuksellaan. Hän oli asunut täällä Juneau ssa vajaan vuoden verran noin kuusi vuotta sitten.

Markettiin päästessämme ajattelimme kovasti. Silmät pyöri päässä suurina ja mitään ostopäätöstä emme saaneet aikaiseksi. Kaikki puuttui mutta mitään emme saaneet kärryihimme, minä ja Jarno.

Greg sukkuloi käytävien välissä ja hänen kärrynsä oli jo yli puolillaan. Olin hänelle kateellinen. Menomatalla lentokoneessa Greg oli kirjoitellut yksityiskohtaista listaa ainemäärineen, jotka piti hankkia. Huomatessani alkumatkasta lentokoneessa Gregin puuhastelun olin sitä ihmetelty ja suhtauduin siihen hyvin yliolkaisesti. Pidin moista tarkkuutta täysin turhana ja näyn nähdessäni, alitajuntaani hiipi mitä merkillisempiä ajatuksia. Tottuneena retkeilijänä osaan ostaa tarvittavat ruoat oikean kokoisina annoksina menen tullen miten päin vaan, eikä reissuiltani ole koskaan mitään muuta puuttunut, kuin yhdeltä Norjan reissulta makuualusta! Ja nyt oli makuualusta jo ostettu.

Niin itsevarmana olin koneessa miettinyt ja todennut osaavani kaikki ostokset tehdä, mutta nyt täällä keskellä ostospaljoutta kaduin sitä syvästi. Mikä minua ja Jarno vaivaa? Olemme saaneet kärryyn kilon pakkauksen myslä ja neljä banaania, emme muuta. Paniikki iskee. Pitää ostaa jotain ja paljon, 26 ksi päiväksi aamupala, lounas, päivällinen (häätävaraksi), iltapala ja sopivasti säilyvät herkut. Ja tämä vielä kahdelle. Päässä ei synny mitään. Pakkauksia katsellessa tuijottaa vaan vieraskielistä tekstiä ja ajattelee, että tarvittaisiinko tuota ja tuota, vai jätänkö pois. Jätettiin pois.

Jossain vaiheessa oli pakko kääntyä Gregin puoleen ja pyytää apua. Emme osanneet mitään, emme pystyneet toimimaan. Greg otti listansa esiin ja lähti Jarnon kanssa hakemaan tavaroita, minä päätin lähteä ostamaan kattiloita ja paistinpannaa.

Kattiloissa tuli valinnanvaikeus, samoin kävi paistinpannujen kanssa. Valintaa oli liiaksi ja tarjouksia oli liiaksi. Osta tämä niin saat kolme muuta kattilaa kaupan päälle! Mitä me teemme neljällä kattilalla, kun kajakkiin mahtuu vain yksi. Onneksi ohi lipui yksi nuorehko naismyyjä, kysäisin häneltä neuvoa. Hyvin hän osasi neuvoa. Kertoi, että ei ole koskaan elämässään ollut edes picnicillä, eikä osaa yhtään kuvitella, että minkälaisia kattiloita tai paistinpannuja pitäisi valita erämaahan. Tuli siihen toinenkin myyjä ja niin me siinä pähkäiltiin. Ohjeita ja neuvoja sain, mutta kun jotain piti ostaa – en edelleenkään tiennyt mitä ostaa? Väkisinkin tuli mieleen: tule apuun Elisa – auta meitä. Hirveä tunne, väsyttää, ajatus ei luista enkä pysty ostopäätöstä tekemään. Jarno tuli katsomaan, missä viivyn ja tokaisi, päätä nyt jotain: Silmät kiinni ja otin kattilan jossa oli paksu pohja ja kansi.

Paistinpannuksi valitsin kaikkein raskaimman valurautaisen. Ei ainakaan nuotiolla pohja kupruilisi ja samalla tämä toimis lähitaistelu astalona.

Marketin täällä päässä näytti olevan myös aseita, panoksia ja kalastusvehkeitä. Aseisiin emme saanut kunnon vastausta, joten jätimme ne ostokset tehtäväksi erikoisliikkeeseen. Tosin tarkkaan pistimme mieleen hinnat. Menimme valitsemaan vapoja, ostamaan narua, kaikkia tarvitsemiamme koukkuja, houkuttimia, siimaa, kalastuslankaa jne. Vapoja oli niin monen laista ja kaiken näköistä että ihan paha teki. Mikä nyt näistä olisi hyvä? Otettiin joku hintahaitarin puolenvälin paremmalta puolen ja sillä siisti. Naruja ei tahtonut mistään löytyä. Neuvomisen jälkeen löysimme niitä kalastuskoukkujen yläpuolelta. Hirveän hintaista nöyriä täällä Alaskassa. Pienen 100 jalan pakkauksen hinnalla Suomessa ostaisin viimeisen päälle skuuttiköyttä yhden rullallisen, jossa olisi 5 mm narua peräti kilometri. Samoin pressut olivat tajuttoman hintaisia. Täällä ne maksoivat yli 40 taalaa, ja samanlainen Honkkarissa Suomessa maksoi 40 markkaa. Satakoon – me suomalaiset emme ole sokerista ja telttakin on vedenpitävä.

Jotain ihmeellistä oli tapahtunut. Minun ostoskärryissä oli tavaraa noin puoleenväliin ja Jarnolla noin kolmanneksen verran – eikun kassalle maksamaan luottokortilla. Hirveän hintaista. Peruselintarvike raaka-aineeni olivat maksaneet yli 2100 suomenmarkkaa, eikä kärryissä ollut muuta kuin jauhoja, myslejä, aamiaisjauhopaketteja, oliiviöljyä, vähän leipää, hedelmiä, kuivattuja hedelmiä, mehutiivistettä. Ja vielä siitä jotain puuttui; oliiviöljyä oli liian vähän. Ei muuta kuin litran kanisteri uudelleen hakemaan.

Nyt kaupasta pois ja kiireen vilkkaan Reaco:n aseliikkeeseen, joka oli kohtuullisen lähellä tien toisella puolen ostoskeskusta. Pikku juttu, tie oli nelikaistainen moottoritie ja aidattu kaiken lisäksi. Hätä ei lue lakia todettiin kantamukset käsissämme, ja eiku matkaan kohti toisella puolen tietä odottavia aseita. Huojennus aidalla oli suuri, sillä aidassa ei ollut mitään tekstiä, että aidan ylittäminen tai alittaminen olisi ollut against the Law! Eihän meitä voitaisi mistään rangaista, koska ei ollut varoituskylttiä tai kieltotaulua.

Toinen toistamme auttaessa pääsimme aidan yli ja sitten kantamukset, joita jokaisella oli vähintään neljä muovikassillista. Sangat vinkuivat kädessä tiukkuuttaan ja plastiikka tahtoi kaivautua kämmenpohjiin. Pienet ovat kantamukset Suomessa kaupungeissa nähdyllä laukkuAlmoilla.

Henkeä vedellen moottoritie on helppo ylittää. Kerralla ei tarte katsoa kuin toiseen suuntaan, laskeskella tulevien autojen nopeuksia ja katsoa sopiva rakonen josta juosta tien poikki.

Tietysti vastakkaisella puolella aidan jälkeen oli tehty ja siistitty hieno, leveä oja, jossa oli vettä ja upottavaa hiesumaata – kuis muutenkaan vois olla.

Aseita ostamassa

Tilastolukuihin emme päätyneet vaan hikisinä saavuimme aseliikkeeseen. Onneksi siellä juuri sillä hetkellä ei ollut muita asiakkaita – suomen poijjaat tulivat ovesta sisään – tyhjästä ilman autoa tietty! Silmäys liikehuoneistoon ja totta vie, tuulikaapin ja sen avoimena olleen oven takana oli hieno suoja meidän ostoksille. Tavarat sinne ja good afternoon toivotukset myyjälle.

Aseita oltiin tulossa ostamaan kun erämaahan ollaan menossa, eikä sinne voi mennä ilman asetta. Olemme alueella, joka on maailman tiheintä karhujen esiintymisaluetta. Suoraan sanoen tämä osa maapalloa on huomattavan ylikansoitettu karhuilla, ja niitäkin on vielä kolmea eri lajia; harmaakarhuja, Grislejä ja jäätikkökarhuja. Jääkarhuja tällä alueella ei pitäisi olla.

Kaiken lisäksi karhut ovat vielä tähän aikaan vuodesta nälkäisiä, ja kirjoitusten ja varoitusten mukaan eivät mitenkään vieraanvaraisia.

I am verry sorry, no guns for your, sanoi myyjä! Ja jatkoi: En voi millään ymmärtää maanne lakeja. Täällä tarvitsette aseita mutta emme voi niitä teille myydä, koska teillä ei ole maastanne saatua ostolupaa. Miten teillä voidaan tehdä näin merkillisiä päätöksiä, jatkoi hän kyselyään?

Kuin ihmeen kaupalla katseemme kääntyivät Gregiin – pelastava enkelimme. Pienen tsekkauksen jälkeen voimme ostaa mitä halusimme, haulikon, tykin, kiväärin ja super hyper magnum pistoolin ja vaikka kuinka paljon. Ehei, emme me vaan Greg!

Joten Greg osti ja me maksoimme ne hänelle sitten kaupan kulman takana. Myyjän kanssa sovimme, että tulemme kauppaamaan ostamamme aseet takaisin, jos siihen lopputulokseen reissun jälkeen päätyisimme. Myyjä kertoi ostavansa aseet takaisin tarkastettuaan niiden kunnon. Hinta olisi sitten sen mukainen.

Mutta mitkä aseet piti valita? Hinnat olivat halpoja ja voisi ostaa vaikka mitä. Valinta kriteereinä oli isku- ja tuhovoima. Jos joudumme asetta käyttämään ehkäisemään jättikokoisen karhun hyökkäystä, pitää olla vehkeessä ruutia ja karhun tappoon erikoispanokset. Onhan tämä grisle lähes kolmen metrin korkuinen peto takajaloilleen noustessaan!

Kyselimme myyjältä neuvoa. Hän ei halunnut vaikuttaa mitenkään meidän valintoihimme. Kyselimme liikkeeseen tulleilta erämaa-asukkailta. Mieli-piteet jakaantuivat kahtia. Toiset vannoivat maksimikokoisen pumppuhaulikon puolesta jossa panokset olivat täyteen, toiset suurkaliiberisen kiväärin puolesta varustettuna karhu erikoispatruunoin.

Pitkän jahkailun jälkeen ostin 30-06 automaattikiväärin erittäin hyvällä kiikaritähällällä, Jarno osti isokaliiberisen pumppuhaulikon. Gregillä oli täällä valmiina hänen oma aseensa, pulttilukkoinen 30-06 kivääri. Automaattikivääriin päädyin siksi, että halusin metsästää kauriin ja karhun hyökätessä saisin ampua vain liipaisinta painaen kaikki 5 luotia hyökkävään otukseen, mitään latausliikettä minun ei tarvitsisi tehdä ja tähdätä aina uudelleen. Tähtäämistä pelkäsin, koska minun oikea silmäni on tapaturmaisesti vahingoittunut. Ohilaukaukseen ei olisi varaa.

Ilman kiikaritähäntä en pystynyt tähtäämään mitenkään, yllättävän helppoa se oli hyvällä kiikaritähällällä. Sitten ostettiin parhaat mahdolliset aseensuojarasvat, hoitoaineet ja puhdistusvälineet. Suomi poika ei pihtaile aseissa.

Hmhmhm – sitten oli matka takaisin DownTowniin. Aseet isoihin paperipusseihin, panokset ruokatarvikkeiden sekaan ja jalkaisin bussipysäkillä. Onneksi paikalle tuli liikkeen juoksupoika. Lupasi heittää meidät pysäkillä picupillaan.

Oli se tunne istua pitkäpiippuinen ase kädessä varsin täydessä bussissa, jaloissa panoksia, muovikasseja ja ruokaa. Ei pelottanut yhtään, ei ollut uhoa rinnassa, oli niin rauhallisen tyyni ja varma olo. Ase sylissä kaksin käsin toimintavalmiina siitä kiinni pitäen. Kanssamatkustajat eivät piitanneet meistä tuon taivaallista! Heille tämä oli varmaan normaalia.

Merkkillistä, että miten ase toi turvallisuuden tunnetta. Ei tarvinnut pälyillä sivuille eikä aavistella mitään. Kiehtova tunne, tätä kait amerikkalaiset tuntevat aseineen – turvallisuutta ulkoapäin tulevaa uhkaa vastaan? Kieltää en voi, mutta hyväksyn sen. Tietävästi tällä alueella on vähemmän aseiden väärinkäytöksiä kuin Suomessa. Merkillistä, jään sitä ihmettelemään bussin rykiessä eteenpäin ja tehdessään kaarroksiaan sinne tänne pitkin omakotialuetta.

Ennen laivamatkaa

Kun aseet ja kaikki muovikassit oli saatu asuntolaivaan, piti laivassa vähän hipelöidä aseita. Lyhyeen jäi tutustuminen, sillä kajakit piti saada Terrin auton katolta siirrettyä satamaan kaikkine varusteineen.

Ostosten aikana Lee oli käynyt tyhjentämässä oman Vaninsa ”käyttötarvikkeistaan”. Nämä tarvikkeet olivat heidän asumiseen liittyvät varasto, eihän laivassa ollut paljoakaan tilaa.

Jostain autotallin kätköistä oli kaivanut meille kaikkea mukavaa; pesäpallomailasta tehdyn catshokin ja tavallisen hookin, joka oli taivutettu 12 mm pyöröraudasta. Valitsin itselleni tämän, koska oli niin ”kepeän” näköinen kaikkine ruosteineen.

Van sinänsä oli parhaassa iskussa, ainakin sellaiset 15 – 20 vuotta sitten. Nyt siinä oli vain kauhtuneet raamit ympärillään. Auto piti käynnistää kahta johtoa yhdistämällä, koska virtalukko oli rikki ja se oli vaihtolistalla, kunhan sopiva osui käteen.

Mukavaa siinä oli köristellä. Rikkoontuneista pakosarjan tiivisteestä väen väkisin pakokaasu tunki ohjaamoon ja tavaratilan puolelta oli mukava seurata maantieliikennettä ruosteen poiskuluttaman oven alaosasta. Kun ajoneuvolla pysähdyttiin, yleensä siitä poistuttiin juuri niin vauhdikkaasti kuin amerikkalaisissa toimintaelokuvissa. Näyttelijät ovat varmaan tällä käyneet salaa harjoittelemassa. Happea ja raitista ilmaa sen kalankin pitää joskus saada. Mutta olipahan meillä auto käytössä, ei valittamista.

Kajakit saatiin sidottua katolle naruilla neljän tuuman parrunpätjän toimiessa kuljetustelineenä. Takaa kiinnitettiin kuljetushäkkyrään, jossa oli toissavuonna rannalta löytyneitä pattingin palasia, erikois chirokeeta kuulemma olivat. Tummia ja painavia olivat, se tuli kokeiltua.

En voi olla vielääkään kiittämästä Leetä, että antoi meille autonsa käyttöömme täksi muutamaksi viimeiseksi tunniksi.

Illan hämärtyessä taivas synkkeni lyijyäkin mustemmaksi ja vähän ajan päästä alkoi satamaan. Ilma oli sen oloinen, että sataa ja kauan. Ajoimme vanin satamaan ja otimme kajakit pois auton katolta. Sateesta huolimatta ilma oli lämmin. Oikea varuste oli olla pelkillä kalsareilla sadetakin alla. Sadetakki oli ostettu suomesta oli malliltaan ”Ruotsin armeijan ylijäämävarastoa”.

Pakkasimme kajakkeihin vähän tavaraa ja loput vesitiiviisiin pakkauspusseihin ja ne jotka niihin eivät mahtuneet, niin muovipusseihin.

Ilta oli muuttunut sysimustaksi yöksi ja meille jäi aikaa hieman nukkumiseen. Vaniin ei mahtunut kaikki kolme, joten Greg meni satamarakennuksen katoksen alle makuupussiinsa, Jarnon kanssa teimme olomme vanissa mukavaksi. Muistikuva juuri ennen nukkumista oli se, että ulkona satoi rajusti. Uskoin sateen rikkovan asfaltin mereen murusina. Seuraava havainto oli, että ovea rynkytettiin rajusti. Greg oli tullut meitä herättämään, sillä jonkun meistä oli mentävä lippujonoon seisomaan ja varaamaan liput. Kaksi meistä alkoi kantamaan kajakkeja lähemmäksi laivan lastausaukkoa. Aamuyötä elettiin siinä kolmen tietämässä, laiva lähtisi 04.30. Ulkona oli tyyntä ja paksua vesisadetta. Jarno valittiin seisomaan jonossa, me kannettiin tavarat hollille. Vähän siinä sai virkailijoiden kanssa sanailla, sillä jotain viivaa ei saanut ylittää ennen kuin olisi laivan buukka. Mutta kajakit ja varusteet piti saada lähemmäksi lastausaukkoa! Näin me tehtiin ja kannettiin, vaikka sähinää kuultiinkin, koska siinä vaiheessa kun se olisi ollut laillista, emme olisi ehtineet kajakkeja ja tarvikkeita laivaan kantamaan.

Le Conte laivassa kohti Pelicania

Kajakit varusteineen saatiin kannettua laivaan kiireellä. Laivassa ei ollut keula- eikä peräporttia, vaan lastaus tapahtui laivan kyljestä. Samasta luukusta menivät ihmiset sisään sekä puoliperävaunurekat, muista trukeista nyt puhumattakaan. Jokainen voi kuvitella miltä tuntuu, kun jenkien puoliperävaunurekka taittaa laivan sisään poikittain. Näissä jenkirekoissa kun sitä keulaa on vaikka muille jakaa ja laivat ovat kapeita!

Viimeistä kajakkeja kannettaessa hädimme Jarnon varaamaan meille hyvät istumapaikat. Oli juuri käynyt niin kuin Greg epäilikin, kaikki matkustajat eivät laivaan mahtuneetkaan. Onneksi jenkit arvostavat ennakkovarauksia, rannalle jää vakituisia asiakkaita. Seuraava laiva tänne Pelicanin kaupunkiin lähtee kahden viikon päästä.

Tämä ei ole niin katastrofaalista kuin luulisi, sillä seuraavana päivänä, sään niin salliessa, Alaskan Airlines Beaver –vesitasot kuljettaisivat sinut mihin tahansa 120 taalalla, myös tänne Pelicaniin.

Edessämme olisi reilut kuusi tuntia laivalla kohti Tyyntä Valtamerta.

Gregille ei Jarnon varaamat sohvuolipaikat kelvanneet, vaan rynnättiin pika pikaa laivan takayläkannelle, jossa olisi makuuasentoon taitettavia lepotuoleja. Hieman sovittelemalla ja tyhjiä tuolia katoksen alta kannettaessa

saimme kelvolliset paikat meille. Solariumiksi paikalliset kutsuivat tätä paikka. Osa laivan takakannesta oli katettu valokatteella ja siihen oli kiinnitetty säteilylämmittimiä. Matkan aikana Gregin paikkavalinta osui nappiin. Tässä solariumissa oli mukavan raikasta olla. Vettä valui niskaani aika ajoin silloin, kun laiva kallistui. Säteilylämmittimet oli säädetty maksimiin. Lämmitysteho niillä oli niin kova, että uikkareilla pärjäsi ihan hyvin, vaikka ulkolämpötila oli siinä + 15 asteen tietämällä ja satoi vettä jatkuvasti.

Olimme nukahtaneet ja heräsimme päivän mittaan ympärillä ravaaviin ihmisiin. Laiva keinui hyvin voimakkaasti vaikka oli täysin tyyntä!

Nousimme ylös ja menimme partaalle vesisateeseen. Laivan ympärillä oli kolme valasta. Näky oli mahtava, mutta se mitä myös näimme, jäi alitajuntaani ahdistamaan.

Paikalla oli voimakasta vuorovesiaallokkoa. Laivan vierellä vesi kiehui ja kihisi ja isoja leviä pyöri minkä ehti ja paikalla oli reilusti yli kaksimetristä aallokkoa – eikä tuule yhtään.

Läheistä kaukaisemman saarennokasta purkautui seisova vaahtopäinen aaltovana, jonka pituus oli arviolta lähes kilometri. Ensimmäinen reaktio oli, että pois täältä ja äkkiä, ja kajakkiin ei kyllä istuta ikipäivänä!

Laiva seisoj paikoidaan ja jäi odottamaan. Jossain vaiheessa laiva kääntyi ja lähdettiin jatkamaan matkaa.

Jälkeenpäin saimme tietää, että erittäin voimakkaan vuorovesiaallokon vuoksi laiva oli myös muuttanut kurssiansa, ja kiertänyt kapean CrosPointin kapeikon ison saaren toiselta puolen, jossa virtaus oli ollut rauhallisempaa. Tästä johtuen saavuimme Pelicanin Bourdwalk kaupunkiin melkein kolme tuntia myöhässä.

Laivassa kuulutettiin, että ihmisiä ei suositella menevän maihin, koska laiva lähtisi jatkamaan matkaansa 20 minuutin kuluttua. Niille jotka jäivät Pelicaniin piti poistua rivakasti tavaroineen, eli me.

Laiva oli täynnä turisteja, jotka olisivat halunneet kokea kävellä aidolla Bourdwalk –kadulla.

Tämä laiva saapuu tänne Pelicaniin kahden viikon välein ja seisoj yleensä rannassa kolme tuntia, että turistit voisivat tutustua Alaskan yhteen pienimpään ja harvinaiseen Bourdwalk kaupunkiin. Tässä kaupungissa ei ole tietä tai muuta katu!

Pelican - meidän portti wildlifeiin

Reippaasti saimme kannettua tavarat laivasta pois, no kantomatkaa ei ollut pitkälti.

Kun laiturin lastausramppi loppui, oli sen välittömässä läheisyydessä sininen merikuljetuskontti.

Kannoimme kajakkimme, pakkauspussimme ja muovikassimme sen viereen.

Laskuvesi oli jo alkanut, ja oli virrannut reilun kahden tunnin ajan. Oli kiire ja täysin selvää, että matkamme ensimmäinen etappi Tyynelle Valtamerellä olevalle kuumalle lähteelle tuli vaikeutumaan. Emme ehtisi Lisianski Inlet Streamistä ulos ennen kuin nousuvesi purkautuisi meitä vastaan. Vuoroveden vaihtuminen tekee erittäin vaikeat, ja sopivalla tuulella jopa hengenvaaralliset melontaolosuhteet valtameren ja Inletin suulle. Kajakilla ei siellä pärjäisi kun ei hetkeä aikaisemmin pärjännyt iso laivakaan avoimmella paikalla.

Hetken tuumattiin mitä tehdään. Hienosti sanottu. Todellisuudessa seisoiimme sateessa ja katsoimme tyhjää ja yritimme ajatella, että mitä tehdään?

Päätimme pakata kajakit ja eikun matkaan. Reilu tunti oli jo pakattu eikä kajakkeihin saatu läheskään kaikkia tavaroita mahtumaan, ei millään. Mitään ei voinut poiskaan jättää.

Kuin tyhjältä hiipi ehdotus, että ollaan tässä yöstä ja lähdetään huomenna aamusta. Olihan meillä varattu matka-aikaa viikon ylimääräistä. Kajakin purkaus, muovikassit sisään ja pakkauspussit ulos vesisateeseen.

Lähdimme hissukseen kävelemään pitkin kaupungin bourdwalkia. Kaikki paikat olivat kiinni, olihan tänään sunnuntai iltapäivä jo pitkällä. Lyhtypylväissä oli varoituslappuja vähän väliin: Beware Bear! Ja yläosassa karhun kuva. Roskikset oli varustettu painavilla rautakansilla ja tiukka teksti: kannet pitää ehdottomasti sulkea. Etsimme vesipisteen ja tapasimme muutaman alkuasukkaan. Olivat hyvin puheliaita, eikä rupattelutuokiosta päässyt millään irti. Sellaiset reilut 40 minuuttia keskustelua oli ihan tavallista. Ensimmäisen kanssa tämä oli mukavaa, mutta seuraavien kohdalla ei enää tahtonut sujua. Palasimme kajakeille hakemaan vesiasiat.

Kajakeilla olimme tekevämme jotain tärkeää, pystyimme teltojamme lievässä vesisateessa ja joku meistä aina tarkkaili laituria, että vieläkö siellä on ihmisiä liikkeellä? Ei sinne voinut mennä paikallisten asukkaiden siellä ollessa, koska pois pääsy olisi suotu vasta nälkäkuoleman partaalla tai vasta sitten kun kieli olisi suuhun kuivunut. Kun laituri oli tyhjä, Greg lähti hakemaan vettä, ja alkuasukas iski häneen. Voi Greg parkaa, väsyttää häntäkin.

Tiistaina 24.7.2001 Päiväkirjaan kirjoitin näin (kun aikaisemmin en ole ehtinyt kirjoittamaan):

”Pelicaniin saavuttuamme seuraavana päivänä kävimme ostoksilla paikallisessa kaupassa. On hämmästyttävää, että miten hyvin varusteltu kauppa tämä oli, täällä keskellä ei mitään ja täydennystä saatiin kahden viikon välein. Asukkaitakin oli vain sadan tietämissä. Ostimme leipää, jäätelöt, aamiaispakkauksia ja hook –koukkuja, koska emme saaneet niitä Juneau sta. Kassalla maksettaessa emme niitä koukkuja saaneetkaan ostaa. Olisi pitänyt ostaa koko laatikko, jossa oli sata koukkuja tai approx one hundra stycken! Näin sitä kieli rupee taipumaan vieraille kielille ja hekotimme maukkaasti sutkauksellemme. Palauttelin noin kymmenkunta valitsemaamme koukkuja takaisin, mutta kun teräviä olivat, kaksi hookkia tarttui sormiini ja irtosivat vasta taskun pohjalla. Voi voi...

150 asukasta Pelicanin kylässä on. Täältä löytyy kauppa, päiväkotit, koulu, terveyskeskus, postiasema, kalanjalostustehdas, Alaska Airlinesin toimisto, kirjasto, kaksi pubia ja yksi kahvila, vesivoimalla ja moottoreilla toimivat sähköntuottolaitokset ja yksi Lodge (Hostel). Pienvenesatamassa on WC, pesuhuone ja kaikkien ilmaisessa käytössä olevat isot pesukoneet kuivausrumpuineen. Roses Plaza –hotelli paikallaan myös on, huoneiden ovet ovat avoimina ja osa sängyistä petaamattomina, mutta yllättävän siistit ovat pesuhuoneineen, vaikka rakennus on kyhätty parakista. Ulkoapäin rakennus näytti hylätyltä parakilta joissa osa ovista repsotti avoimina. Olin vakuuttunut, että katto ainakin vuosi, mutta ei, näin ei ollut. Hotellin pitäjä Rose on sulkenut ovensa ja kuulemma nyt palvelee jossain laivassa. Näin kertoi kahvilan emäntä ja hänen äänensä kuulosti tyytyväiseltä! Korvaani jäi soimaan äänensävy ihmetyksellä. Lisäksi tässä kylässä on oma covermentti ja vapaaehtoinen jätteiden yhteiskeräys ja kaatopaikka jossain vuoren notkelmassa. Harbour Master kerää nämä jätteet vanhaan Chevroletin pikup iin ja rahtaa ylös vuorelle.! Eli tämä kylä on itsenäinen kaupunki. Tämä on myös kylän ainut auto ja mahtuu juuri ja juuri kulkemaan bourwalkin kaiteiden välissä. Muutamat huonokuntoiset vanhukset liikkuvat Golf –kärryillä!

Matkamme edetessä osoittautui myös, että tämä kaupunki oli erittäin valveutunut jäteasioissa ja oli huolissaan ympäristönsä tilasta. Tavattomaksi tilanteen tekee se, että ovat vielä niin alkeellisella tasolla näiden jätteiden keräyksessä ja jätevesien puhdistuksessa täällä ollaan verrattuna pohjoismaihin.

Päiväkirjan teksti jatkuu näin:

”Pelicanin kaupunki on rakennettu jyrkkään etelärinteeseen, talot pitkien paalujen päälle. Talojen vessana on toiminut reikä lattiassa. Reipas vuorovesivaihtelu on pitänyt huolen huuhtelusta! No nyt on kuulemma Alaskan goverment tehnyt putkituksen lähemmäksi avomerta. Jätevedet siirretään sinne ilman minkäänlaista puhdistuslaitosta. Tämä oli tehty alle kymmenen vuotta sitten, koska lahdenpohjukka oli alkanut haisemaan ja kalat olivat hävinneet.

Alaskan valtion ylläpitämä laiva poikkeaa Pelicaniin kaksi kertaa kuukaudessa, paitsi näin lomakuukautena kerran kuussa! Pelicanista ei ole Alaskan governmentissa tällä kertaa yhtään edustajaa, joten varmaan laivavuorojakin harkitaan vielä harvennettavaksi – kun ei ole tarpeeksi käyttäjiä ja sitä kautta lipputulaja. Tällä tavalla tapettiin VR:n paikallisliikenne aikanaan Suomesta; muutettiin aikatauluja käyttäjille sopimattomiin kellonaikoihin ja kun matkustajat katosivat, toiminta lopetettiin. No sinulle tiedoksi, nämä viimeiset kommenttilauseet olivat minun omia johtopäätösten tekoa.

Pelican in on perustanut suomalainen Frans Liimatainen vuonna 1938! Hyvä Finne. Yövyimme teltassa, vaikka saimme kutsun paikallisen melojan kotiin yöpymään. Päätimme näin, koska puhekiintiömme oli jo täyttynyt (aikaero & väsymys) ja emme lainkaan tienneet, että miten varusteemme toimivat. Meillä oli uudet teltat, koska kotimaassa käytetyt teltat haisivat ruoalle ja muille luontoon kuulumattomille eritteille!

Teltat oli helppo pystyttää. Oviaukko meidän teltassa suunniteltu päin persettä. Hyvä telttä – huonoilla ovilla pilattu. Miten ovat osanneetkaan? Katossa ei ole mitään kiinnitysmahdollisuutta narulle ja näin ollen kastuneiden varusteiden kuivatukseen ei ollut mahdollisuutta. Hyvä näin, selvisi kyllä jälkepäin, että miksi!

Makuualustat ovat hyvät ja ne hankittiin San Franciscosta REI –Shopista. Makuupussit tuntuivat hyviltä ja lämpimiltä. Tosin ovat pinnaltaan liukkaat, joten makuupinnan ollessa kalteva heräämme patjan sivusta.

Pelican in ihmiset ovat ystävällisiä ja osaavat tulla kohteliaasti kyselemään tekemisistämme. Kaiken hyvän, no tosihyvän kahvin lisäksi saimme myytyä yhden kajakin tänne matkamme jälkeen itse harbour Masterille. Niin, ne caketit olivat maukkaita, delcousseja ihan. Niitä muistella on hyvä siirtyä unten maille – pipo päähän ja lediotsalamppu päässä nukkumaan!

Pelicanissa edelleen

Toisena Pelican päivänä meillä oli tarkoitus lähteä liikkeelle. Aamupäivästä kävimme aamupalalta paikallisessa kahvilassa, koska eiliset caketit ja kahvi olivat olleet niin hyviä. Niin ne oli tänäänkin. Paikalla oli myös kahvilan omistaja, joka rakensi uutta taloa kaupungin laitamalle. Siihen hänen tarkoituksensa oli rakentaa suomalainen sauna ja kyseli meiltä saunan oikeita mitoituksia, juhlistaakseen vaimonsa suomalaista syntyperää. Piirsin hänelle laudekorkeudet ja löylyhuoneen ilmanvaihdon sekä kerroin vähän löylyhuoneen mitoituksista ja kiukaan koosta.

Kahvilan seinillä oli kaksi hyvin pitkää, arvioilta noin 8 metrillä mustaa kaarevaa rankaa, joiden alareuna oli repaleinen. Jo kaksi päivää sitä miettineenä kyselin Vaihviikkaan Gregiltä, että mitä tai mistä nuo ovat? Greg kertoi niiden olevan valaan hetuloita. Äänettömänä jäin niitä katsomaan ja yritin kuvitella, että kuinka iso se valas oikein on.

Kahvilassa kävi varsin paljon asiakkaita. Melkein kaikkien kanssa jotain puheltiin. Lähdimme sieltä pois siinä vaiheessa, kun paikallisesta kalanjalostus- tai perkaustehtaasta tuli työmiehiä syömään pyttipannun tapaista ruokaa, toiset tilasivat erilaisia hampurilaisia. Istuesssa, juttellessa ja lehtiä lueskellessa tuli syötyä ja juotua kupponen kahvi jos toinenkin.

Kuin ihmeen kaupalla saimme kaikki tavarat kajakkeihimme mahtumaan. Emme niitä sen kummemmin järjestelleet vaan sulloimme ja halusimme jo vihdoinkin päästä pois täältä ”ihmisten” ilmoilta. No ilmoja kyllä

piti, kun satoi koko ajan. Tosin se ei täällä ketään häirinnyt, ei myöskään meitä vielä. Olimme juuri lähdössä kantamaan kajakkia töyräältä alas kun huomasimme katsoa kelloa. Se oli melkein kuusi illalla! Pimeä tulisi reilun kolmen tunnin päästä.

Frusraatioituneina istuimme kajakkien kannella tympeän oloisina, ja katselimme Vaihviikkaan toisiamme neuvottomina. Ketään ei voinut syytellä ja tilanne on meille outo. Päivä oli jonnekin hävinnyt. Se oli hävinnyt kuin rutikuivaa, hienoa hiekkaa ottaa käteen ja kääntää pään hetkeksi pois – kourassa ei ole muuta kuin muutama murunen. Mitään järkeä ei olisi enää tässä vaiheessa lähteä liikkeelle. Pimeys yllättäisi meidät ennen aikojaan ja olimme täysin vierailta vesillä ilman minkäänlaista tietoa seuraavasta yöpymispaikasta.

Liian vaarallista, joten purimme kajakit ja leiriydyimme uudelleen samaan paikkaan, vaikka olimme kurkkuaamme myöten täynnä paikallisen korppiparven mökästystä (nämä korpit ovat jotain meidän naakan ja variksen sekoitusta).

Päätimme lujasti, ette huomenna varmasti lähdetään liikkeelle, oli nousu- tai laskuvettä tai mitä tahansa.

Vihaamme oloamme tässä satamassa, jossa paikallinen korppiparvi terrorisoi meitä. Ja onko siinä mitään mieltä, asustaa öljynkeräyskontin kupeessa kaikkien satamaromujen keskellä?

Tehtiin ruokaa omilla keittimillä ja syötiin ”hätävara” ravintoamme. Illan mittaan päätimme käydä soittamassa kotiin. Olimme olleet matkassa jo reilun viikon.

Ajattelimme, että olisi kait hyvä ilmoittaa kotiväelle voivamme hyvin, emmekä ole vielä päässeet mihinkään. Seuraava yhteydenotto tapahtuisi noin kolmen viikon kuluttua. Jos silloin ei kuulu mitään, hälyttäkää parhaan kykynne mukaan etsintäpartio.

Pelican issa on kaksi puhelinkoppia, jotka toimivat sekä kolikoilla että puhelinkorteilla. Kortteja emme saa mistään, koska kauppa on jo sulkenut ovensa. Päätämme soittaa kolikoilla vastapuhelun.

Amerikka ei ole Amerikka, ellei siellä ole omat omituisuutensa. Vaikka jokaiseen puhelinkoppiin voi soittaa ja numero on ilmoitettu infotaulussa, sen käyttö on varsin vaikeaa.

Taulukossa on hinnat myös Eurooppaan, mutta millään ilveellä suoraa yhteyttä ei voi saada puhelinkopista Eurooppaan! Aina vastaa keskus, käytti mitä tahansa ulkomaan suuntanumeroa tai numeroyhdistelmää. Oli kiva huomata, että Gregikin tuskaantui tilanteeseen, polki jalkaa ja haukkui maatansa takapajulaksi!

Vastapuhelu tai yhdistäminen maksoi saman verran, kahdeksan taalaa, valitse niistä.

Ei mitään auttanut, että kerroimme olevan Suomesta, matkalla täällä maapallon toisella puolen erämaan kainalossa. Meillä on taskussa kahdeksan taalaa, mutta ei sopivan kokoisina kolikkoina! Dollarin kolikko ei käy automaattiin ja virkailija vain lakonisesti käski ladata neljännedollarin kolikkoja automaattiin tarpeellinen määrä, joka olisi ollut 32 kpl! Sitten hän yhdistäisi joko vastapuhelun tai puhelun suoraan kotimaahamme. Jippii tätä amerikkalaista kehitystä. Jos paikalle olisi osunut joku puhelinlaitoksen viranomainen, olisimme varmaankin repineet hänet kappaleiksi. Ei muuten raivostuttanut yhtään! Kiva nieleskellä kiukkua sivistyksen vuoksi, voi hammasparvoja kun joutuivat kovalle koetukselle

Päät riipuksissa ja hartiats lysyssä tepastelimme pitkin märkää lankkukatua. Oikeastaan tuntui varsin kivalta kävellä sadepisarot paljailla jalkaterillä leikkiessä. Oli jo sen verran hämärää, että kulkeminen olin näennäisesti levollista. Aistit melkein äärimmilleen viritettynä liu'uimme eteenpäin. Karhuilla oli tapana tulla tähän aikaan katsastamaan kaupungin ruokatarjonnan roskiksista ym. maukkaista paikoista.

Lankkukatu jakaantui kahtia Roses Pub & Hotellin kohdalla, toinen haara vei satamaan ja teltoille siinä kolmenkymmenen kahdeksan askeleen päähän, toinen haara vähän matkan päässä loistavaan pubin, jonka Budweiser -valotaulu houkutti kutsuvana.

Puukarhu vartioi ovenpieltä ja oli muutenkin lännen elokuvien tapainen saluuna. Seisoimme hetken hiljaa tuumien, katsoen sateisen sumuista iltayötä. Emme menneet ottamaan yhtä kaljaa; alkoholi ja erämaa eivät kuulu yhteen.

Seuraava päivä toistui melkein samanlaisena. Kahvilassa oltiin hieman hämmästyneitä, kun ilmaannuimme sinne cakille ja kaffeelle. Nyt pidimme varamme, että vierailu ei venyisi liian pitkäksi.

Kaupasta kävimme ostamassa lisää leipää ja meidän teltaan sinisen kevytpressun, puhelinkortit ja vihreää 2 mm punottua kalastuslankaa, jolla jälkeinpäin oli hyvinkin paljon käyttöä. Tosin olisi voinut olla neon –värinen.

Puhelut kotimaahan, vaikka tiesimme, että Suomessa oltaisiin aamuyön tunneilla. Eilisestä oli syntynyt pakonomainen tarve soittaa kotiin.

Näppäiltiin puhelinkortin hirvittävää numerosarjaa, sen päälle ulkomaantunnukset, kotimaan ulkomaantunnukset ja sitten vihdoinkin oma puhelinnumero. Tunne näppäillessä oli sama kuin 70 –luvulla tehdessäni pientä tietokoneohjelmointipätkää. Merkkiäkään ei saanut mennä vikaa. Jos niin puhelu menisi vika paikkaan ja 11 taalaa kortista olisi kadonnut operaattoreille.

Jännitys kohosi ja sydän vähän hakkasi kun kuulin yhdistyshä

lytyksen. Aivan ihana tunne kuulla nukkumasta herätetyn Elisan äänen. Itku siinä tuli, ei auttanut mitään, eikä vähään aikaan saanut sanaakaan lausuttua. Ihanaa kuulla ääntä Suomesta.

Vihdoinkin vesille - kohti seikkailuja

Vesille päästiin ja melomaan erämaahan – vihdoinkin! Tosin kello oli jo yli kolme iltapäivästä, mutta olimme menossa kohti seikkailua ja vauhdikkaasti, vaikka kajakki ei tahtonut kulkea matkassa mitenkään. Meloimme vasten nousuvettä ja maisemat olivat niin erilaisia ja viehkeitä, että niitä ei voinut olla ihailematta. Jokaista niemennokkaa lähestyimme hyvin hiljaa, puhumatta ja melkein hengittämättä, että näkisimme karhun. Mutta ei, karhua ei nähty rannalla vaan muutama kauris. Vedessä muutama hylje vuorotellen ihmetteli meitä pää kallellaan.

Sataa tihuutti paksua tihkusadetta, pilvet olivat sekoittuneet pienen pieniin vesipisaroihin ja vieneet näkyväsyyden. Epätodellisen tuntuista, hiljaista, meri rasvatyynen oloinen.

Kuvasin vesitiiveillä pokkareilla koskematomta korpimaisemaa, jossa puut olivat jyhkeitä ja tajuttoman pitkiä.

Vaikutti siltä, että meren päälle kurkottavat oksatkin ovat pidempiä ja paksumpia kuin meidän maamme jyhkeimmät hongat. Yhtään Mäntyä täällä ei näy olevan vaan neljää erilaista kuusilajia. Osista kuusenoksista roikkuu vaalean vihreän ja keltaisen värisekoitteen värisiä naavoja, joiden pituus vaihtelee puolen ja kokonaisen metrin välillä.

Edessä valtavien levien joukossa köllöttelee hylje selällään ilkikurisella ilmeellä. Kaivan varovasti Nikon järjestelmäkameran vesitiiveistä suojapussista ja yritän ottaa kuvaa juuri matkalle hankkimallani hienolla superZoomilla. Mitään ei tapahdu. Kamera ei laukea, filminsiirto ei liiku. Filmiä ei saa kelattua edes kasetille takaisin. Juuri eilen tätä kameraa käytin ja vangitsin filmille valkopäakotkan kalasaalistuksen ja laiturin nokassa sen paloittelun ateriointikelpoiseksi. Poistan varmuuden vuoksi pariston. Sillä lailla – Nikon on ruostunut umpiraudaksi jo toisena käyttöpäivänään.

Nyt ymmärrän, miksei täällä ole lainkaan rautaisia kalastusaluksia. Kuulemma puhkiruostuvat alle kahdessakymmenessä vuodessa. Vesi on niin suolaista, ilma niin kosteaa että rauta ei ehdi taipua vaan oksidoituu suoraan hileiksi.

Merivesi on täällä niin suolaista, että uimisesta ei voi uneksiakaan. Koin sen omakohtaisesti kaksi päivää sitten tänne saavuttuamme. Ensimmäisenä aamuna meninapani mukaan mereen pesemään kasvoni. Hetken päästä tunsin kun kasvojeni iho silmien ympärillä keräytyi kokoon ja halkeili. Tuota pikaa menin juomavesileilillemme

ja pesin kasvoni juomavedellä. Hieman liian myöhään, vaikka ajallisesti aikaa oli kulunut alle minuutti.. Suolaisuus oli polttanut ihoni rikki. Tätä silmien ympäristöjen kirvelyä jouduin kestämään kolme vuorokautta.

Greg pyysi kompassisuuntaa, että emme eksyisi, vaan löytäisimme saaren, johon meitä oli suositeltu menevän yöksi. Annoin suunnan kartasta ja muistelin, että kopiokartan eranto oli 27 astetta itäistä. Täällä suomessa se on selvää kuinka paljon vähennetään tai lisätään kompassin näyttämään lukemaan, mutta mitä se olisi siellä Alaskassa, maapallon toisella puolella? Onneksi tein korjauksen oikein, kiitos kuuluu moottorilennon mittarilentokelpuutukselleni. Osasin päätellä oikein.

Aikanaan saari alkoi erottua edestämme. Kiersimme sen ja salmen toisella puolella olleen ”hiekkarannan”. Kuin vahingossa löysimme paikallisten melojien vakilepopaikan, vaikka olimmekin sitä etsineet väärästä niemennokasta. Päätimme rantautua tänne vaikka olemuksellaan pilasi erämaatunnelman. Paikalle oli tuotu kaksi puistopöytää kiinni hitsattuine penkkeineen. Mutta toisaalta pöydälle oli paras levitellä tavarat ja järjestellä ne uudelleen asianmukaisempaan järjestykseen kajakkiin. Nyt oli kuin olikin taas kerran pakattu kajakit vähän niin kuin mahtui –tyyllillä.

Tiistaina 24.7.2001 Päiväkirjaan kirjoitin näin:

”Yogobi 1 oltiin yötä. Perille tultiin liian myöhän, sillä kaikki valmistelut karhuja vastaan tehtiin pimeässä. Aseet otettiin telttaan viereen. Itselläni ase (kivääri Ruger semiautomatic 30-06) on varmistamattomana, mutta patruunat lippaassa.

Matka Pelican ista tänne sujui leppoisasti, Aika ajoin satoi vettä ja loppuillasta oli jatkuvaa vesi- ja tihkusadetta.

Majapaikan pystytys on hyvin erilaista kuin Suomessa. Täällä ensiksi pystytetään ruokailu- ja kajakin tyhjennys sateensuoja. Sitten vedetään pressu aiotun telttapaikan päälle. Tämän jälkeen ruvetaan miettimään sitä, että mitä syödään ja **PÄLYILLÄÄN KOKO AJAN YMPÄRIINSÄ KARHUJEN TAKIA!**

Yogobi 1:n majoituspaikka on hyvä. Tasainen märkä sammal ja hyvin voimakkaasti sateessa rapiseva pressu. Vaikutti hyvältä, koska karhua ei näköjään ollut tullut haistelemaan ruokailupaikkaamme. Täällä oli tehty valmiiksi penkit ja kaksi pöytää. Niitä hyväksikäytettiin ja aterioitiin.

Aamupalalle noustiin Jarnon kanssa kello 13.30. Olimme menneet nukkumaan 22.30 aikaan.

Mitä päivälle on taas tapahtunut?

Herättyämme päätimme, että emme lähde melomaan. Joka suuntaan olisi ollut vuoroveden vastavirtaa. Päivän mittaan tein itselleni juksan. Kun Greg sen näki totesi, ettei sillä ole mitään tekoa. Tämä noin 50 cm:n pituinen Silfver salmonkin kuulemma taistelee niin lujaa, ettei juksa kädessä pysy. Se siitä sitten, tosin siitä tuli kauniisti muotoiltu ruoan laskentataulukko.

Tämä päivä näyttää olevan ensimmäinen päivä kun **AJATUS JUOKSEE.**

Nyt vasta tiedän, että mitä ruokaa olisi pitänyt ottaa mukaan ja mitä ei.

Jarno teki Juneaussa (21.7.2001) varsinaiset ruokaostokset, minä valitsin kattiloita ja paistinpannuja.

Täällä korvessa huomattiin, että ruokaa ei ole kuin muutamaksi päiväksi! En ollut osannut ennakkoon (jo Suomessa) tehdä listaa ruoista enkä Juneaussa osannut Jarnolle tätä asiaa painottaa, eli sitä, että miten pitää ruokailut laskea päivittäin ja varsinkin, kun ollaan erämaassa 21 päivää.

Opettavaista.

Jarno latasi oman kalastuskelansa siimalla. Kalastamaan ei meistä mennyt kukaan, no tietysti Greg, kun jonkun pitää aina olla ruokia vahtimassa karhujen vuoksi.

Vesisateesta huolimatta otimme aseet käsiin ja kokeilimme ampumista. Ammuin ensin ja osunut en minnekään. Ihana kivääri ampua, sillä siinä ei ole oikeastaan rekyyliä lainkaan, toisin kuin Jarnon haulikossa. Jarnon olkavarsi oli kipeänä neljän laukauksen jälkeen.

Itse ammuin 20 patia ja viimeiset alkoivat jo osua kohteeseen. Aloin tähdätä kahdella silmällä ja vaan puristin liipaisinta enkä enää nykäissyt yhtään. Vaikutti, että tähtäin asetuksia ei tarvitse säätää.

Aseessa olisi kyllä muuta säädettävää. Alkupanosten jälkeen teki vain häiriöitä. Ei lataa panosta automaattisesti vaikka pitäisi, vaan panos jää poikittain piipun ja lukon väliin.

Tositilanteessa hyvin mielenkiintoista. Pitää joka laukauksen jälkeen vetää yhdestä pienestä mitättömän kokoisesta vivusta ja samalla sylkee ulos yhden ampumattoman luodin. Olisi pitänyt ostaa vaan pulttilukkoinen kivääri. No ensi kerralla olemme viisaampia.

Gregin tekisi kovasti mieli kiertää tämä Yogobi 1 saari ulkokautta. Matkaan kuluisi noin kolme neljä lisäpäivää. Saaren toinen puoli on Tyyntä Valtamerta ja rannikko hyvin kivikkoista. Mitä sitten tehdään kun nousee tuuli?

Gregillä ei ole varmaa rantautumispaikkaa tiedossa eikä matkassamme ole satelliitti puhelintakaan.

Näiden puutteiden takia meidän pitää pelata kaikki varman päälle. Eli olen sitä vastaan, että kierrämme tämän yogopi 1 saaren ulkokautta.

On tämä karkeloa on.

Kymmeniä tuhansia on tämä sateinen lysti tullut minulle maksamaan, eli yli 1000 mk / eletty vuosi.

Ihmekös on ollut, että aina silloin tällöin on tuntunut, että rahat vuotavat johonkin – Alaskaan.

Sydän tässä tahtoo aina hypähdellä kun katselee puskia; heiluvia lehtiä ja niin edelleen.

Karhuja – piru vie pelkään!

Missään et voi kävellä etkä liikkua ellet viheltele, puhele tai pidä jotain muuta örisevää ääntä koko ajan.

Varotoimet varmaan Gregiä huvittaa, sillä ruokailu- ja päivänpitovaatteet vaihdamme

oleskelukatoksessa pois päältämme, panemme ne pakkauspussiin ja pussin suun tiukasti kiinni.

Ilkialastomina paineemme telttaan, jossa vielä kuivat uniasut meitä odottaa. Mukavaa ja korvat ovat ylihöröllä kaiken aikaa.

Greg menee päivävaatteilla teltalleen ja teltassa vaihtaa uniasun päälleen sekä pistää päivävaatteet pakkauspussiin tiiviisti lukiten.

Laskeskelemme, että jos karhu on tullakseen, menisi hajujen vuoksi ensiksi Gregin telttaan, ei meidän.

Onhan minulla mukana poikani, jonka vuoksi pitää olla myös varovainen.

Viime yön nukuin otsalamppu päässä. Taidan tehdä niin tänäkin yönä, tosin nyt sammutan kyllä valon.